

Joan M. Pujals, president de la Diputació de Tarragona

"Perdre el parc Busch significaria la victòria de la irracionalitat"

Militant de CDC des de l'any 1982, Joan M. Pujals havia militat des de sempre en el nacionalisme, sense una adscripció política determinada. Als 25 anys va ser elegit alcalde de Vilaseca-Salou. Ara en té 32 i se'l pot considerar un dels polítics d'aquest país amb més futur.

Senyor Pujals, abans d'entrar en la qüestió concreta del parc Bush i sense obviar que molts dels temes dels quals parlarem en aquesta entrevista no depenen tant de la Diputació de Tarragona com del govern de la Generalitat, i sense oblidar que vostè és la persona que en les comarques tarragonines està al capdavant del partit que governa a la Generalitat, ¿quina explicació dóna vostè al fet que en el darrers mesos en l'àrea de Tarragona estiguin concentrant-se les protestes de diversos sectors econòmics i socials i per temes també diversos i conflictius?

—Crec que coincideixen en el temps problemes que són diferents i per tant s'han d'analitzar cadascun en particular. A més, la solució vindrà en funció que es resolgui puntualment cadascun d'aquests problemes.

Amb tot, he de dir que les comarques tarragonines tenen una economia diversificada i sòlida, i justament per això també sovint els diferents sectors poden entrar en una certa confrontació.

—Un primer bloc l'ocuparia el tema de l'aigua i l'oposició al transvasament de l'Ebre.

—En el tema de l'aigua de l'Ebre hi ha un precedent al qual es va trobar una solució ben positiva. Va ser la del Consorci d'Aigües de l'Ebre, que va permetre que 21 municipis resolguessin o bé l'escassetat d'aigua o bé la salinitat en l'aigua que se subministrava a la població. Aquell tema penso que es va portar bé, però en el moment inicial hi va haver també friccions i preses de postura visceral, que al final es van anar resolent amb un plantejament correcte.

En el tema de l'aigua de l'Ebre, en el moment actual, penso que hi ha una hipersensibilitat que tampoc és massa raonada. Per tant, pot anar desapareixent i de fet anirà desapareixent en funció de com es porti el tema i de com avanci en

Joan M. Pujals.

DOMENECH UMBERT

el futur. I en definitiva, un país tan escàs en recursos hidràulics com és el nostre ha de fer un pla d'ús de l'aigua que sigui racional i en benefici del conjunt dels ciutadans de Catalunya. Per tant, em sembla que aquesta primera reacció inicial ha estat molt prematura, que s'està reconduint i que en definitiva en el moment en què s'hagi de plantejar el tema es plantejarà amb el rigor suficient i amb tota la delicadesa del món per tal de preservar els interessos zonals de tota l'àrea del voltant de l'Ebre, perquè no hi hagi d'haver un problema autèntic.

—¿Preveu tranquil·litat per quan toqui fer el gran transvasament de l'Ebre?

—És que no sé si es farà mai aquest gran transvasament, ni és el que em preocupa. El que em preocupa en tot cas és l'aprofitament dels recursos hidràulics del nostre país, i no només de l'Ebre. Clar que l'Ebre és el més important d'aquests recursos hidràulics, per tant s'haurà de

regular bé quin és l'ús que se'n podrà fer, en quines quantitats, de quina manera per no perjudicar la zona ni les aportacions corresponents per salvar el medi.

Però alhora em preocupa també que es posi en marxa el canal del Xerta-riu Sénia, que es puguin regar els terrenys de la zona de les Garrigues..., tantes i tantes coses com depenen d'un bon aprofitament dels recursos hidràulics. El que pugui passar dependrà molt de com es reguli aquest aprofitament, i aquesta regulació encara no s'ha concretat. Per això deia que són prematures algunes reaccions. Resulta absolutament inconcebible que es pugui dir "primer la sang que l'aigua". Són postures molt radicalitzades, però que no es poden sostenir perquè no hi ha cap justificació.

—¿Si hi ha reaccions prematures, ¿és perquè hi ha una acumulació de problemàtiques que han elevat el nivell de crispació?

—El que dic és que són temes que han coincidit en el temps i que s'han d'analitzar un per un. Hem comentat el tema de l'aigua de l'Ebre, si voleu comentem els altres. Però tots arrenquen d'una situació que és la de la prosperitat de les comarques tarragonines i de la diversificació d'aquesta prosperitat.

—Tarragona també ha estat tocada pel pla d'abocadors...

—El tema del pla d'abocadors no és exclusiu de les comarques tarragonines. En qualsevol cas, en aquest tema serà el Parlament el que ara haurà de plantejar i definir exactament el contingut de tota l'actuació.

Em sembla inqüestionable que el pla de residus ha de tirar endavant i hem d'acabar d'una vegada amb els abocaments incontrolats. Que en tot cas hi hagi inconvenients o no en determinades ubicacions és una qüestió que s'ha de resoldre des d'un punt de vista tècnic, però el cert és que ningú ha qüestionat el pla de residus.

Si es poden millorar els emplaçaments, ara tindrem ocasió de veure-ho. La Diputació de Tarragona va aprovar una proposta per unanimitat a través de la qual es feia un crida a totes les forces polítiques amb representació al Parlament de Catalunya per tal que presentessin amb tot el rigor tècnic propostes alternatives o que confirmessin les ubicacions ja previstes en el pla. En definitiva dependrà molt de com es resolgui aquest tema en el Parlament de Catalunya, perquè es trobin sortides a aquesta situació de crispació que s'ha viscut i que s'està vivint encara en les comarques tarragonines.

—*¿Les protestes contra els abocadors són un problema d'insolidaritat o pot haver-hi qui estigui interessat que un pla de residus no tiri endavant?*

—En la reacció contra els abocadors hi ha fenòmens sociològics d'una complexitat extraordinària i naturalment hi han intervingut molts factors, alguns d'ells ben explicables. L'esforç que han fet els pagesos de la Conca de Barberà per modernitzar els seus cultius i per constituir cooperatives i en definitiva per guanyar en competitivitat ha requerit que es fessin moltes inversions, i en algun moment s'ha tingut la temença que aquesta implantació de l'abocador de Forest podia perjudicar greument les expectatives de comercialització dels productes d'aquella zona.

Penso que totes aquestes qüestions amb el temps es van aclarint, s'estan evitant molts dels malentesos que hi ha hagut i probablement aquella reacció que en algun moment s'ha produït, en el moment en què es plantegin les coses amb tota la informació damunt de la taula i amb coneixement de tots els aspectes i de totes les conseqüències que pot implicar aquesta implantació, realment les coses espero que es conduiran pel camí de la normalitat en el diàleg i en la negociació.

De vegades, també, no ens adonem que la insolidaritat podria ser certa. Quan l'Alt Camp protesta que facin una planta de tractament físico-químic, d'acord. Pensem una cosa, tots els ajuntaments d'aquesta àrea, inclòs el de Valls, Tarragona, Reus, Cambrils, Vilaseca, Salou, Constantí, acabem de constituir una mancomunitat per a la reconstrucció d'una incineradora de residus sòlids urbans, i aquesta es fa al Tarragonès, i la gent de l'Alt Camp hi aportarà totes les seves escombraries. Per una altra banda, també al Tarragonès fa anys que existeix

una planta de tractament físico-químic i ningú no ha protestat. Ara, hem de respectar tot allò que siguin interessos legítims de tothom, però hem de ser conscients també que el progrés, la netedat, posar en ordre el país, significa racionalitzar la implantació d'uns determinats serveis. Aquests equipaments són tan necessaris com els més lluïts, són instal·lacions que són necessàries i d'una manera o altra el que s'ha d'intentar és que la seva implantació resulti el menys traumàtica possible per a la població.

—*Per solucionar els problemes en el sector de l'avellana, que es van reproduint cada any, ¿qui ha de fer alguna cosa? ¿és que no hi ha res a fer?*

—Insisteixo que aquest és un tema que afecta el Departament d'Agricultura de la Generalitat i el conseller en podria parlar amb molt més coneixement de la matèria que jo mateix. Pel que conec del tema, l'avellana és un sector amb una crisi estructural important i aquests problemes no es resolen amb solucions puntuals. Segurament la situació en el sector de l'avellana i en general dels fruits secs es resoldrà amb els anys i amb un gran esforç. No es resol d'avui per l'endemà.

Les millores que s'han obtingut enguany de la Comunitat Econòmica Europea són importants, no sé si són suficients, però sí molt importants, però es requerirà un esforç molt important també dels productors. En un moment en què ens trobem en una situació de crisi en el sector concret de l'avellana, aquest esforç resulta molt difícil de fer. El que es reclama són ajudes més importants; ara bé, quan hi ha una crisi i aquesta crisi és estructural el cert és que per molts esforços que es facin, les solucions no són mai d'avui per l'endemà.

El tema arranca també d'una mala negociació del nostre ingrés en la Comunitat Econòmica Europea. Això ens portaria a reconsiderar si determinats aspectes d'aquella negociació, que globalment considerada va ser molt molt positiva pel conjunt dels interessos no només de Catalunya sinó també de tot l'estat espanyol, en canvi, en alguns casos concrets ha deixat un pòsit d'insatisfaccions que serà difícil de resoldre. I en el cas concret dels fruits secs és un dels sectors que més patirà. Per tant, no crec que puguem esperar una solució immediata del problema.

—*¿Aquestes crisis puntuals en l'agricultura han empès algunes comarques eminentment agrícoles com la del Priorat a endegar el que es podria ano-*

menar una revitalització industrial

—El que s'està aconseguint és que en el conjunt de les comarques tarragonines hi hagi una economia cada cop més diversificada. Això vol dir també que la situació social és més sòlida, més estable, més segura.

Les iniciatives que s'estan fent a la comarca del Priorat, una comarca difícil, amb expectatives que són limitades, fins i tot des del punt de vista demogràfic, en aquest moment l'estan revifant, i l'estan situant en un període d'embranchada, que ha permès la instal·lació d'algunes indústries a la seva comarca. Això és molt important perquè de fet avui no és bo viure només d'una activitat i en concret no és bo que una comarca depengui només de l'agricultura.

Tot el que es pugui fer per diversificar l'economia de les nostres comarques serà bo perquè permetrà un equilibri territorial, que, en definitiva, és el que interessa des d'una òptica general de país. Això mateix succeeix en altres zones com la comarca del Baix Ebre i de l'Alt Camp, on el polígon funciona prou bé; el Tarragonès i el Baix Camp, que ja tenen una economia molt diversificada; el Montsià, una de les àrees més dinàmiques, amb una capitalitat molt potent com és Amposta, que està en un període molt creixent econòmicament; i el Penedès, amb el sector dels vins fa uns anys va patir una certa crisi però en aquest moment se'n surt molt bé.

A part hi ha el tema del turisme, que encara s'incrementarà molt més així que s'acabi l'autopista del Garraf que ha de venir a acabar al Vendrell. Aquí tindrem una cruïlla importantíssima, l'Autopista A-7, la que va cap a Saragossa-Pamplona fins al país Basc, i aquesta que ve per la costa des de Sitges. L'acabament de l'eix de l'Ebre significarà també un impuls molt notable per a totes les comarques, Terra Alta, Ribera d'Ebre, Montsià, Baix Ebre.

Les comarques tarragonines tenen una renda de situació geogràfica importantíssima, que significa un valor afegit per les nostres expectatives de futur. Potser perquè les comarques tarragonines progressen d'una manera tan important és per això que hi ha una major crispació en el moment en què surten conflictes.

—*Si li sembla, parlem d'un altre tema. Vostè va ser un dels màxims responsables que el Parc Busch decidís en el seu dia ubicar-se al municipi de Vilaseca-Salou. Avui la ubicació del parc està en l'aire. ¿Què en pot dir,*

d'una història que semblava que estava feta i que ara sembla perduda?

—Jo confio que encara no s'hagi perdut del tot, perquè això significaria la victòria de la irracionalitat. I confio que les mesures que ha adoptat el govern de la Generalitat siguin suficients per a garantir la permanència d'aquesta inversió en la ubicació prevista.

La Generalitat ha iniciat un expedient de modificació d'alteració de límits, la tramitació d'aquest expedient és lenta però en canvi és molt segura. El mes de setembre l'alteració de límits estarà aprovada, per tant tots els requisits necessaris es compliran perquè la instal·lació es pugui fer en el lloc previst. Ara bé, en aquesta dinàmica, l'empresa Anheuser Busch desitja que hi hagi un acord entre els dos ajuntaments per tal que la seva implantació no es pugui veure en una dinàmica de confrontació localista que òbviament ni els afavoreix a ells ni té massa sentit. Aquest acord fins ara no ha estat possible malgrat els esforços que en totes les direccions s'han fet per fer-lo possible, i no s'acaba de comprendre que, sent aquest l'únic esforç que ha de fer el nou Ajuntament de Salou, no s'hagi vingut a fer-ho, quan justament és el més directe beneficiari d'aquesta inversió.

Perquè naturalment el parc beneficiarà tot Catalunya, beneficiarà molt més en concret el sector turístic en general i, d'una manera prioritària, per proximitat geogràfica, Salou, que és el que té tota la infraestructura d'allotjament i d'atractiu per tal que els visitants del parc generin tota la riquesa de la manera més propera.

—*¿Vostè pensa que l'empresa Anheuser Busch aguantarà fins a setembre?*

—Jo desitjo que agunti fins al mes de setembre. Anheuser Busch va triar lliurement aquesta ubicació perquè era la millor, això no trau que hi pugui haver altres ubicacions que puguin ser igualment interessants per a l'empresa, però canviar aquesta ubicació implica també una adaptació de projecte, és a dir, necessita també el seu temps.

Aquesta és la meva confiança, que d'aquí al mes de setembre hi arribem a temps. Òbviament no en podem tenir la certesa, dependrà també d'altres qüestions que no depenen exclusivament de la voluntat de la Generalitat o de l'Ajuntament de Vilaseca o de l'Ajuntament de Salou.

Si l'Ajuntament de Salou canviés la seva posició, facilitaria moltíssim les coses. Si això no es produeix, lògicament hem

d'esperar el mes de setembre i hem de creure que encara serà possible que aquesta inversió es faci aquí. Però lògicament no en tenim la certesa.

—*¿És exagerat dir que entre Vilaseca i Salou s'ha viscut una situació com de guerra civil?*

—És molt difícil generalitzar en un tema de segregacions perquè no hi ha cap cas que sigui igual. En el cas de Vilaseca i Salou, la convivència ciutadana no s'ha alterat mai, i de fet Vilaseca i Salou estan condemnats a entendre's. Sigui com havia estat fins ara en un sol ajuntament o sigui en dos ajuntaments com serà a partir d'ara. Però són comunitats que comparteixen molts interessos comuns i per tant estan condemnats a entendre's.

—*El cert és que aquest és un cas ben peculiar en el món de les segregacions, va arribar la sentència quan ja ningú la volia...*

—Les coses havien canviat molt. Ara produeix una certa confrontació entre legalitat i legitimitat democràtica. A l'actual ajuntament, dels disset regidors només hi havia un sol regidor segregacionista, els altres no havien defensat la segregació en els seus programes electorals. Jo mateix encapçalava una candidatura que era clarament favorable a mantenir la unitat territorial i vam guanyar per majoria absoluta a totes les taules electorals de Salou i de Vilaseca. Això va ser l'any 87, en les últimes eleccions municipals. Per això podríem parlar d'una certa confrontació entre legalitat i legitimitat democràtica. Aquesta.

Una altra situació paradoxal és que les segregacions normalment estan pensades perquè sigui el petit el que se separa del gran. En aquest cas es produeix el contrari. És el gran que se separa del petit. És el nou ajuntament de Salou l'important, el que té la major riquesa i la major dinàmica urbana. Això afegeix una gran complexitat administrativa al desenvolupament d'aquesta sentència. Serà un procés lent, difícil, en el qual intentarem avançar les coses amb el màxim de diàleg i de consens, però serà difícil, justament per aquesta complexitat.

I també és ben cert que pocs dies abans que el Tribunal Suprem concedís la segregació, l'Ajuntament havia concedit la llicència de moviment de terres a l'empresa Anheuser Busch, per tant estaven a punt de començar el parc. Una de les conseqüències de la segregació ha estat que al cap de sis mesos ara encara no sabem si es faran o no es faran aquestes obres en l'emplaçament previst. Aquesta

"Confio que d'aquí al mes de setembre arribem a temps".

segregació haurà estat molt inoportuna en el temps i amb conseqüències que podrien ser gravíssimes no només per a la zona sinó també per a les localitats en particular.

—*El desacord entre Vilaseca i Salou ha forçat l'actuació de la Generalitat.*

—L'acord no va ser possible i naturalment s'imposava que la Generalitat actués. Així ho ha fet i amb la solució que la Generalitat ha cregut convenient. Un ajuntament, el de Vilaseca, va informar favorablement, malgrat que no era la seva proposta i malgrat que és una solució que és més favorable als interessos de Salou potser que de Vilaseca, però conscients que amb la nostra decisió estàvem facilitant o dificultant la implantació del centre recreatiu i turístic. En el cas de l'Ajuntament de Salou, malauradament, l'informe va ser negatiu. Sembla que se n'ha fet una batalla difícil de justificar i de comprendre. Per 250 ha no es pot posar en joc la inversió turística més important que s'ha fet mai no només a Catalunya, sinó a tot l'estat. I en aquest cas concret això encara té menys sentit quan els mateixos promotors de l'expedient de segregació havien presentat una primera sol·licitud l'any 81, de 1200 ha, i ells mateixos, l'any 84 havien presentat una petició definitiva de superfície de 930 ha. És a dir, que abans d'obtenir la segregació ells havien renunciat ja a una superfície més important que la que ara perden amb aquesta modificació. Si els termes municipals fossin tan sagrats com

pretén la Comissió gestora de Salou, realment, les conseqüències de la creació del nou municipi de Salou haurien d'haver estat apocalíptiques. Perquè si els promotors de l'expedient per 200 ha són capaços de fer aquest enrenou, cal imaginar-se quin enrenou no s'hauria d'haver fet per les 1200 ha que ha significat la creació del nou municipi de Salou.

Tot allò que tendeixi a evitar la visceralitat en aquests processos, segur que és favorable per als interessos dels uns i dels altres, el que passa és que no sempre resulta senzill sortir d'aquesta dinàmica de visceralitat.

—*¿Qualifica d'inoportuna la decisió del Tribunal Suprem?*

—Va ser molt inoportuna aquesta sentència. No comparteixo el criteri del Tribunal Suprem en el moment de concedir la segregació de Salou i l'he acatat perquè els polítics hem d'acatar i complir les decisions dels tribunals. Però penso que és un gran error. I en general penso que és un gran error la dinàmica de les segregacions.

El món municipalista necessita reforçar l'entitat dels ajuntaments i no crear un cert minifundisme en el mapa territorial. Si alguna cosa passa en aquests moments és que sobren municipis. I Catalunya que té en aquests moments 900 municipis, per anar bé n'hauria de tenir com a màxim tres cents.

Josep M. Pasqual